

št. 47 julij / avgust 2022

Življenje na Japonskem

SHIMANE

SIMBOLI PREFEKTURE

PTICA:
Labod pevec

RIBA
Leteča riba

DREVO:
Japonski bor

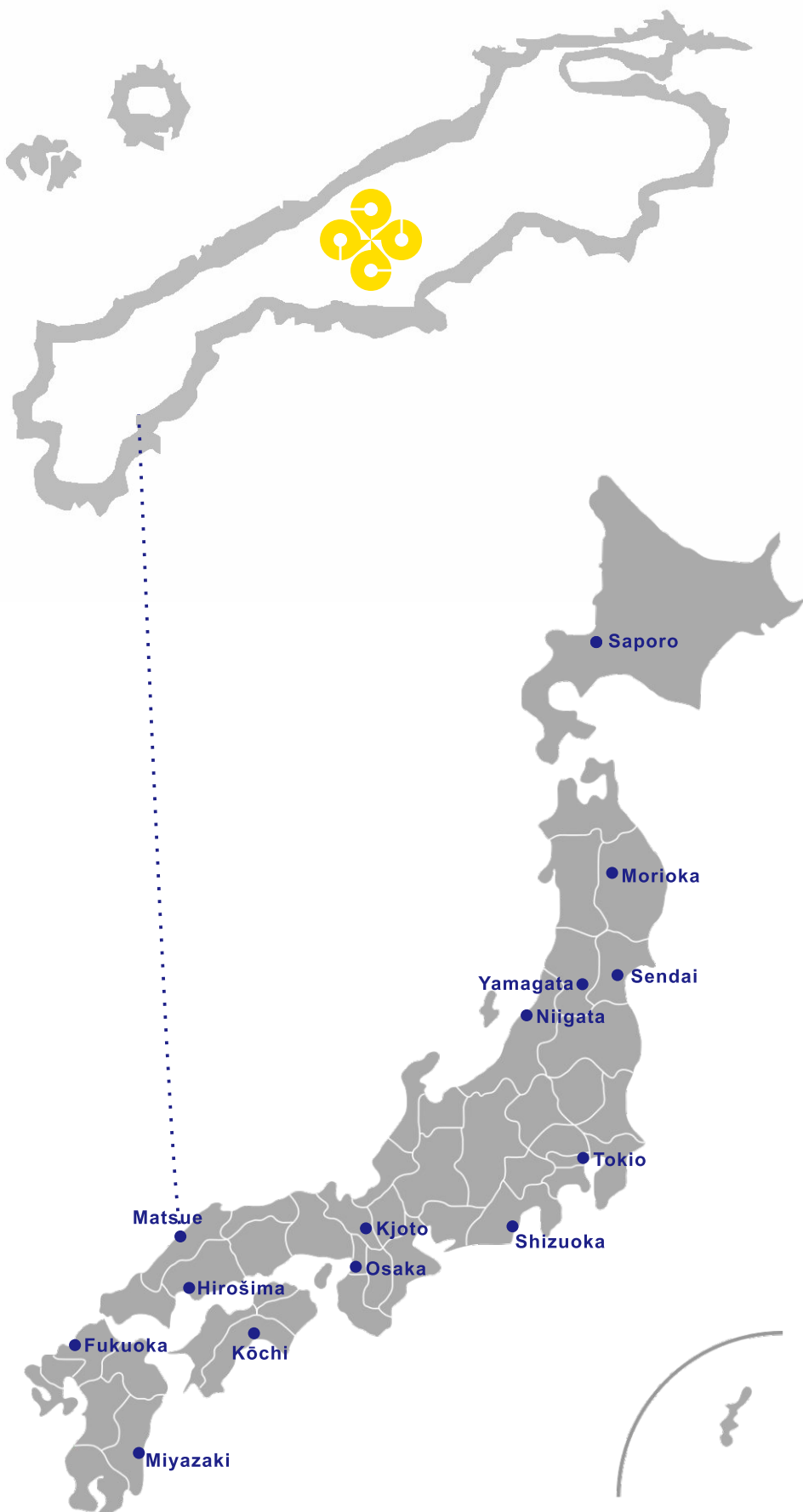
ROŽA:
Gorska potonika

MASKOTA:
Shimanecko

Zemljepisna širina: 35° 28' S
Zemljepisna dolžina: 133° 2' V

Oddaljenost od Tokia (Matsue): 601 km (zračna razdalja)

ŌKUNINUSHI

Ljudje prefekture Shimane so tesno povezani z mitološkim in zgodovinskim izročilom Japonske. Prvi japonski zapisi Kojiki so nastali v začetku 8. stoletja in vsebujejo opis mitološkega nastanka Japonske. Okoli tretjina pripovedi se odvija v kraju Izumo, ki se nahaja v današnji prefekturi Shimane, prav tako je v besedilu Kojiki omenjeno šintoistično svetišče Izumo Taisha, ki ima status enega najstarejših in najpomembnejših šintoističnih svetišč na Japonskem.

Svetišče in kraj Izumo sta prizorišči basni *Ōkuninushi in zajec*. Mit pripoveduje zgodbo o božanstvu Ōkuninushi, ki je odraščal v številčni družini. Nekega dne izvedo, da v sosednjem kraljestvu biva prelepa princesa Yagamihime, kar zbudi zanimanje vseh bratov, godnih za možitev. Bratje sklenejo, da se podajo na pot in jo zasnebijo. Najbolj nepriljubljen med njimi, Ōkuninushi, mora prav tako na pot, da bo tovoril prtljago. Zaradi tega pri hoji zaostaja.

Medtem bratje prispejo do rta Keta v kraju Inaba in srečajo zajca, ki je odrt iz kožuha in v hudih bolečinah

ležal na tleh.

Ko opazi skupino mimoidočih jih nagovori ter prosi za njihovo pomoč. Skupina bratov mu svetuje, da naj rano spere v morski vodi in se povzpne na visok hrib, kjer piha močan veter, da se hitro osuši in si kmalu opomore. Zajec je sledil na svetom bratov a se je znašel v še hujših mukah, zaradi katerih se je zgrudil na tla in razjokal.

Ko je Ōkuninushi, ki je zaostajal za svojimi brati, vendarle prispel do rta Keta, je prav tako naletel na zajca in ga vprašal kaj se mu je pripetilo.

Zajec mu je razložil, da prihaja iz dežele Ōki in da je zaradi prostranega vmesnega

morskega pasu razmišljal o načinih kako bi lahko prečkal morje in prispel do celine. Potem ko je uspešno pretental morske pse, da so se razporedili po morju in mu omogočili prehod do celine, se je iz njih glasno ponorčeval. Morski psi so se mu maščevali tako, da so ga odrli iz kožuha. Ōkuninushi, vešč zeli, mu je svetoval naj spere rane v sladki rečni vodi in se povalja v zdravilnih rogozah. Zajec je storil, kakor mu je bilo svetovano, in popolnoma ozdravel. V zahvalo za Ōkuninushijevo prijaznost mu je napovedal, da se princesa Yagamihime ne bo zaljubila v nobenega od bratov, temveč vanj in se bo z njim tudi poročila.

Ko so se vsi bratje zbrali v palači princese Yagamihime, je ona naznanila, da se ne bo poročila z nobenim od njih, temveč le z Ōkuninushijem. Jezni in užaljeni bratje so se ga zato odločili ubiti. S pomočjo mame, boginje, se je Ōkuninushi spretno izmikal nevarnostim in eno za drugim reševal dodeljene naloge. Uspel je pridobiti orožje božanstva Susanoo in z njim premagati vse nasprotnike ter postati vladar novonastale regije. Po vseh preizkusih se je vendarle poročil z Yagamihime, ki je tako postala njegova druga žena.

OBDOBJE YAYOI

Arheološki ostanki na območju prefekture Shimane pričajo o enih najstarejših poselitvah na Japonskem. Na hribu Nishidani so arheologi našli različne vrste grobnic *kofun*, značilnih za obdobje Yayoi (300 p.n.š.–250 n.š.) in za kasnejše obdobje Nara (710–794). Grobnic iz obdobja Yayoi je kar 27, zgrajene pa so bile v posebni šestkotni obliki. Štiri izmed teh grobnic kofun so našli prav posebej bogato opremljenih in ker so večje od ostalih pravijo, da so te grobnice pripadale vladarjem, ki so vladali območju Izumo v obdobju Yayoi. Danes se tu nahaja arheološko najdišče, kjer si je mogoče ogledati najlepše in največje grobnice iz tega obdobja na Japonskem. Prav te grobnice in bronasti predmeti v njih so prispevali k boljšemu razumevanju kulture tega obdobja.

V predelu mesta Izumo imenovanemu Kōjindani, so v času arheoloških izkopavanj med leti 1984 in 1986 odkrili največje »pokopališče mečev« na Japonskem, ki šteje kar 358 bronastih mečev, 16 sulic in 6 bronastih zvonov iz obdobja Yayoi. Položaj mečev spominja na nekakšen obredni pokop. To edinstveno arheološko najdišče je ponudilo arheologom vpogled v zgodovino obdobja Yayoi, izkopani bronasti predmeti iz prefekture Shimane pa so zaščiteni s statusom nacionalnega zaklada.

YOMOTSU HIRASAKA – VHOD V SVET MRTVIH

Po celem svetu je mogoče zaslediti koncept *yomi* - meje med sferama, ki ločuje svet živih in mrtvih. Na tej meji se nahaja vhod v svet mrtvih Yomotsu Hirasaka, ki v japonski mitologiji predstavlja impresijo kamnite strukture grobnice *kofun* ter poti, ki vodi do kamnite sobane, v kateri se nahaja krsta. V zapisih Kojiki se vhod v svet mrtvih omenja v zgodbi o Izanami in Izanagiju ter v zgodbi o Ōkuninushiju. Yomotsu Hirasaka pa ni samo del mitologije, ampak kraj, ki ga je dejansko mogoče obiskati - nahaja se v bližini svetišča Iya na obrobju mesta Matsue.

Prva zgodba govori o boginji Izanami, ki je skupaj z bogom Izanagijem ustvarjala Japonsko, a umrla po rojstvu boga ognja Kagutsuchija. Žaljuoči Izanagi se je zato odpravil v Had, da bi jo srečal in odpeljal domov. Izanami mu pove, da se bo posvetovala z bogovi Hada, in ga opozori, da je ne sme pogledati. Kljub temu je Izanagi prižgal ogenj na konici glavnika, razsvetlil temo in videl njeno grdo, razpadajočo podobo. Jezna Izanami je nadenj poslala

demone, vendar je Izanagi uspel pribežati do vhoda Yomotsu Hirasake in tam odvreči breskve, ki imajo moč, da preženejo zasledovalce. Na koncu se je za njim pognala še sama Izanami, vendar je Izanagi vhod v svet mrtvih zaprl z ogromnim kamnom - *Chibiki-no-iwa*, za premik katerega bi potrebovali tisoč mož. Izanami mu je zato zagrozila, da bo vsak dan umorila tisoč ljudi, Izanagi pa ji je odgovoril, da bo v tem primeru poskrbel, da se bo vsak dan rodilo 1500 otrok.

Druga zgodba se nanaša na Ōkuninushijevo potovanje v svet mrtvih. Sprva imenovan Ōnamuchi, se odpravi v *Ne no Kuni* »Deželo izvora« po moder nasvet boga Susanooja (brata boginje Amaterasu), tam pa se zaljubi v njegovo hčerko Suseribime. Po tem, ko je Susanoo izvedel za njuno romanco, mu je želel štirikrat soditi, a neuspešno. Ko sta s Suseribime zbežala, ju je Susanoo lovil vse do vhoda Yomotsu Hirasake, nato pa nejevoljno dal svoj blagoslov in Ōnamuchija preimenoval v Ōkuninushija, ki je postal glavni bog sveta živih na zemlji.

NEKDANJE PROVINCE: IZUMO, IWAMI IN OTOKI OKI

Prefekturo Shimane sestavljajo tri nekdanje japonske province, s katerimi opisujemo današnje regije oziroma predele prefekture: Izumo, Iwami in otoki Oki. Provinca Izumo je v veliki meri vezana na mitologijo in tam najdemo veliko starih svetišč, med njimi tudi Veliko svetišče Izumo Taisha. Pravijo, da je tukaj mogoče slišati pesmi starodavnih bogov. Zanimiv je mit *Kunibiki*, ki je bil objavljen v nekdanjem novičniku province Izumo »Izumo no Kuni Fūdoki« in pripoveduje o tem, kako je bog Yatsukamizumizunu s svojim plugom in vrvjo premikal odvečna ozemlja na bolj priročne lokacije ter je tako zaslužen za današnjo geografsko podobo prefekture. V novičniku so tudi sicer bile objavljene mnoge lokalne zgodbe, ki nudijo vpogled v vsakdanje življenje takratnih ljudstev.

Provinco Iwami je zanimivo zaznamoval guverner Kakimoto no Hitomaro, ki je bil hkrati najbolj ugleden pesnik najstarejše zbirke japonske waka poezije *Man'yōshū*, in v svojih pesmih o Iwamiju z zanosom opeval čudovito pokrajino province.

Medtem so na otoke Oki v Japonskem morju pošiljali cesarje, ki so jih izgnali iz prestolnice (cesar Go-Toba in cesar Go-Daigo), kar pa je povzročilo, da se je prefektura Shimane bogato kulturno obarvala, vse do dandanes pa so se ohranile številne dragocene tradicionalne kulture.

VLADARJI PREFEKTURE SHIMANE

V obdobju Muromachi (1338–1573) je provinci Izumo in Oki nadzoroval klan Kyōgoku, dokler ni po vojni Ōnin leta 1467 pridobil na moči klan Amago. Provinciji Iwami pa je vladal klan Masuda. Med klanoma Amago in Masuda so potekale številne bitke zaradi želje po osvojitvi rudnika Iwami Ginzan, ki se je nahajal med njunima območjema. Leta 1566 pa je vse tri province osvojil klan Mōri. V času obdobja Edo (1603–1868) je bil v prefekturi Shimane najprej na oblasti klan Horio, ki je odstavil klan Mōri po odločilni bitki v Sekigahari leta 1600. Ker klan Horio ni imel več potomcev, je oblast leta 1638 prevzel klan Matsudaira, natančneje Naomasa Matsudaira, vnuk Ieyasuja Tokugawe. Oblast Tokugawa je tako neposredno nadzorovala rudnik srebra Iwami Ginzan in pristanišče Yunotsu. Rudnik srebra, ki je danes del UNESCO svetovne dediščine, je svoj vrhunec dosegel v prvi polovici 17. stoletja, ko je beležil največjo količino izkopa na Japonskem.

Naomasa Matsudaira.

TRBO

MASKE IWAMI KAGURA

Tradicionalno uprizoritveno umetnost *Iwami kagura* so nekoč uprizarjali izključno šintoistični menihi kot obredni ples. Ker se je običaj v 19. in 20. stoletju razširil na širšo množico ljudi, so se v regiji Iwami začele oblikovati lokalne *kagura* skupine. Kljub temu, da ima vsaka skupina svoje unikatne maske, veliko skupin uporablja maske *Iwami kagura*, ki jih izdelujejo iz japonskega papirja *washi*, obdelanega z močnim papirjem navadne papirjevke *kozo*. Maske, izdelane iz *washija*, so lahke in obstojne ter zelo primerne za hiter tempo plesa *Iwami kagura*. Izdelujejo jih v mestu Hamada. Maske so postale priljubljeno darilo ob vselitvi ali suvenir, podarjajo pa jih tudi kot japonsko protokolarno darilo drugim državam.

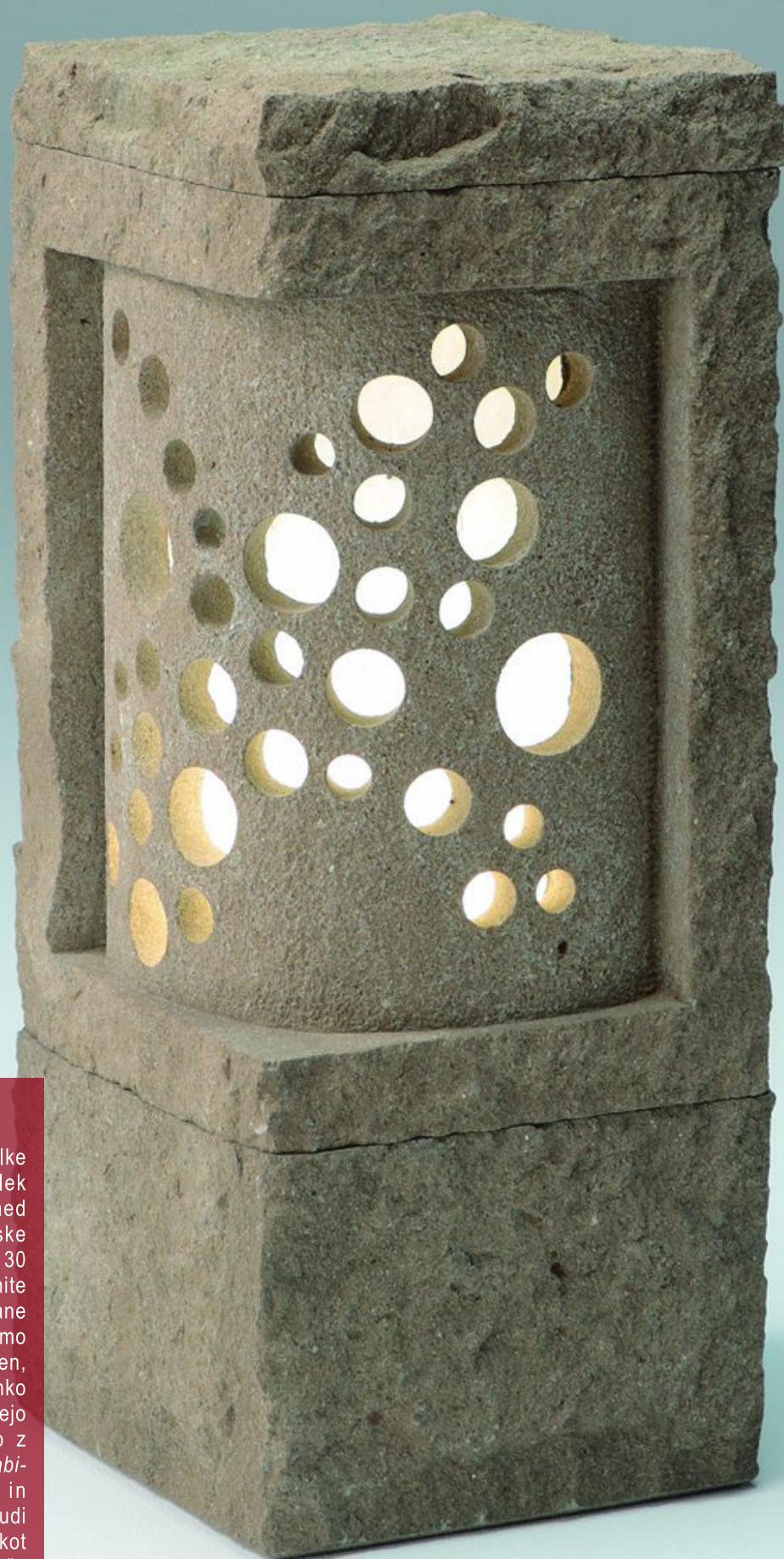
TRADICIONALNI JAPONSKI PAPIR SEKISHU WASHI

Sekishu washi je krhek vendar vzdržljiv in fleksibilen papir, katerega bela barva se z leti obarva svetlo rumeno. Izdelujejo ga v regiji Iwami iz 10 mm dolgih vlaken okrasne papirne grmovnice edžvortije, znane tudi kot *mitsumata*, ki se med seboj lepo prepletajo in ustvarjajo papir, ki je ob prepogibanju celo bolj vzdržljiv kot papir iz lesne pulpe. Sekishu washi ima približno 1300-letno tradicijo, v obdobju Edo (1603–1868) pa so ga uporabljali za računovodske listine, saj so podatke o svojih strankah zapisovali na najkakovostnejši papir. V primeru požara naj bi glavno knjigo vrgli v vodnjak in s tem papir zaščitili pred ognjem, saj se sekishu washi v vodi ne strže ali razmehča. Tako so lahko takoj po požaru začeli spet poslovati. Sekishu washi se danes uporablja kot poseben papir za restavracijo kulturne dediščine, tehnike pa se še vedno prenašajo na mlade obrtnike, ki ohranjajo UNESCO nesnovno kulturno dediščino Japonske.

RAČUNALO UNSHU

Za izdelavo računalna *unshu* je potrebnih 180 korakov, pri tem pa je se je potrebno posluževati tradicionalnih metod ročne izdelave in izključno naravnih materialov. Okvir je iz ebenovine, črne ebenovine ali posebej ojačanih vezanih plošč, paličice pa iz obdelanega bambusa. Kroglice izdelujejo iz lesa japonskega nepozebnika ali breze, ki ga dobijo iz drugih prefektur, pri čemer so kroglice tako kakovostne, da se nekoliko prilepijo na prste med uporabo. Na voljo so prenosno in akademsko računalno ter računalno za veletrgovce. Vzdrževanje računal ni zahtevno, vendar pretopli ali prevlažni prostori niso ustrezni za hrambo. Čeprav so računalna danes nadomestili računalniki in kalkulatorji, se še vedno uporabljajo za učenje otrok aritmetike in kot pripomoček za preprečevanje demence pri starejših, saj naj bi gibi rok spodbujali centralni nevronske sistem in tako različne dele možganov.

KAMNITE SVETILKE IZUMO

Z mahom poraščene kamnite svetilke so še danes zelo cenjen izdelek oziroma umetnina in eden izmed elementov, značilnih za japonske vrtove. Raznolikost odraža okrog 130 različnih oblik in vrst svetilk. Kamnite svetilke Izumo v prefekturi Shimane izdelujejo v mestih Matsue in Izumo iz kamna *Kimachi*, ki je zelo vpojen, zato se nanj mah hitro zaraste. Lahko bi rekli, da kamnite svetilke vpijejo okolico in se harmonično zlijejo z naravo. Predstavljajo koncept *wabi-sabi* - lepote v preprostosti in nepopolnosti. Kamen Izumo se tudi odlično prilagaja tako vročemu kot hladnemu vremenu, zato je mogoče še vedno najti lepo ohranjene svetilke iz obdobja Edo (1603–1868).

LONČARSTVO YUMACHI

V prefekturi Shimane se sicer nahaja več lončarskih peči, a med njimi je najbolj poznano lončarstvo Yumachi, ki je bilo ustanovljeno leta 1922 in se nahaja v bližini znanih japonskih term Tamatsukuri v bližini mesta Matsue. Izdelki so osnovani po zgledu stila lončarskih izdelkov *Fujina*, ki so bili popularni v obdobju Edo (1603–1868), sledijo pa tudi angleškim lončarskim tehnikam umetnika Bernarda Leacha, ki je lončarsko peč Yumachi obiskal med svojim potovanjem po Japonski. Njihovi lončeni izdelki se ponašajo s širokim barvnim razponom. Izdelujejo posodice za pripravo jajc na oko, različne tradicionalne skodelice za čaj (npr. *yunomi* - visoke in ozke čajne skodelice brez ročaja), posode in vaze.

LONČENE POSODE IWAMI YAKI

Lončene izdelke Iwami yaki na Japonskem pogosto uporabljajo za shranjevanje živil. Obrtne delavnice najdemo v okolici mesta Gotsu, uporabljajo pa lokalno, visokokakovostno, porcelanu podobno glino. Posode so zelo močne, ker jih žgejo na visokih temperaturah, imajo tudi nizko vpojnost ter vzdržijo sol, kis in vodo, zaradi česar so idealne za hrambo vloženih sliv in vložene mlade čebule. Poleg posod za hrambo živil Iwami yaki vključuje tudi velike vrče za vodo (jp. *handou*), skodelice za čaj in krožnike.

NARAVA

Prefekturo Shimane, ki leži na zahodnem kraku glavnega japonskega otoka Honshū, z zahoda obdaja Japonsko morje, kjer je mogoče na razgibani vulkanski obali najti čudovite bele peščene plaže, ki so prava paša za oči in duha. Shimane se lahko pohvali še s prelepimi rekami, vintgarji in slapovi v samem središču prefektura ter uspešno pridelavo ajde in čaja. Prefektura je tudi kulturno izredno bogata, saj velja za zibelko japonske mitologije in je zato mogoče tu najti tako arheološka najdišča, kot mitološke kraje in sveta šintoistična svetišča.

JEZERO SHINJI

Na severozahodu prefekture Shimane, nedaleč od glavnega mesta Matsue, leži jezero Shinji, ki spada med 100 najlepših krajev za ogled sončnega zahoda na Japonskem. Jezero Shinji velja za eno izmed največjih jezer na Japonskem, zato je tu mogoče najti tako gojišča školjk, kot ribolovne aktivnosti, na jezeru pa so dovoljeni tudi vodni športi. Bogati biotski raznolikosti jezera botruje manjši pritok morske vode, ki sladkovodno okolje spreminja v posebej ugodno okolje za različne vrste vodnih bitji. Zaradi tega je jezero odlično bivališče ali gnezdišče za mnogokatere ptice. Slankasto jezero Shinji je bilo leta 2005 uvrščeno na seznam zaščitenih mokrišč Ramsarske konvencije.

TERME TAMATSUKURI ONSEN

Na obrobju mesta Matsue, v bližini jezera Shinji, se že dolgo nahajajo toplice (*onsen*) Tamatsukuri, ki veljajo za ene najstarejših term na Japonskem. Prvi zapisi, ki pričajo o termah Tamatsukuri in jih imenujejo kar »kopel bogov«, so iz leta 733. Danes so termalni vrelci za namakanje na voljo v 22 tradicionalnih japonskih gostiščih *ryōkan*, ki so zgrajeni ob reki Tamayu. Pravijo, da redna uporaba alkalne vode iz termalnih vrelcev blagodejno vpliva na kožo in pomaga proti kožnim boleznim. V središču kraja so na voljo tudi bazenčki za namakanje nog, ki jih polnijo s termalno vodo.

SLAP RYŪZUGATAKI

Slap Ryūzugataki se nahaja slabo uro vožnje od zgodovinsko pomembnega mesta Izumo proti jugovzhodu. S 40-metrskim padcem vode v globino velja za najbolj mogočen slap v regiji *Chūgoku*. Ryūzugataki sestavljata slapova Odaki, 40 metrov visok in ozek slap, in Medaki, 30 metrov visok in širši slap, ki ustvarja široko zaveso. Za slapom se nahaja tudi jama, ki jo je mogoče raziskati. Slap obdaja gozd, kjer je ponekod mogoče najti zelo stara drevesa cedar, ki štejejo tudi 400 let. Vsako leto 15. avgusta ob slapu zaplešejo tradicionalni ples slapu in priredijo festival *Ryūzugataki matsuri*.

SLAPOVI YAEDAKI

Slapovi Yaedaki tečejo le nekaj kilometrov stran od slapu Ryūzugataki, v osrčju prefektуре Shimane. Prelep vintgar in številni slapovi, ki jih je oblikovala reka na tej razgibani pokrajini se raztezajo v razdalji 1,5 kilometra. Reko obdajajo strnjena drevesa in neprehodno grmičevje, zato je zelo pomembno, da se obiskovalci držijo označene poti. Največji med skupino slapov Yaedaki je prav slap Yaedaki, ki v višino meri 40 metrov. Slap je bil uvrščen na seznam 100 najlepših slapov na Japonskem.

OTOČJE OKI IN OBALA KUNIGA

Vulkansko otočje Oki leži 40 kilometrov severno od mesta Matsue v Japonskem morju. Otočje sestavljajo pretežno neposeljeni otoki, le 6 od njih je poseljenih. Med te spadajo tudi popularne destinacije *Dōgojima*, *Nishinoshima*, *Nakanoshima* in *Chiburijima*. Čista morska voda omogoča raznovrstne športne aktivnosti, kot so kajakaštvo, plavanje, potapljanje itd., razgiban otoški teren pa je zanimiv za pohodnike in kolesarje. Posebnost otočja je tudi rastje, saj lokalno podnebje omogoča preživetje tako vrst s severnega otoka Hokkaidō, kot z južnega otočja Ryūkyū.

Zaradi blagostanja tukajšnjih krajev in bližine Kjota so v preteklosti sem večkrat izgnali politične nasprotnike plemiškega porekla, med katerimi sta bila tudi cesarja Go Daigo in Go Toba. Leta 2013 je otočje dobilo status Unescovega globalnega geoparka.

Obalo Kuniga, ki je del Unescovega globalnega geoparka Oki, sestavljajo mogočni klifi, med katerimi so posebej spektakularni 257 metrov visok klif Matengai, ki ga sestavljajo svojevrstno oblikovane skale, ki gledajo na odprto morje, zanimivo oblikovan otok Nishinoshima, 200 metrov dolg kamniti tunel *Akekure no iwaya* itd. Lepoto otočja Oki so razumeli že v začetku 20. stoletja, saj so mu leta 1938 dodelili status kraja z estetsko vrednostjo nacionalnega pomena.

PLAŽA KOTOGAHAMA

Bela peščena plaža Kotogahama, ki jo obdaja temno globoka modrina Japonskega morja, v dolžino meri 2 kilometra in je primerna za raznovrstne vodne športe.

Pravijo, da hoja po pesku na plaži Kotogahama povzroča »škripanje«, ki spominja na zvok japonskega glasbila koto in ga zato imenujejo *pojoči pesek*.

Ljudska pravljica *Kotohime-densetsu* pa govori o princesi klana Heike, ki se je imenovala Koto, in jo je pred davnimi časi, po bitki pri *Dan-no-uri* (zadnja bitka med klanoma Genji

in Heike), naplavilo na obalo mesta Oda. Vaščani so ubožici pomagali in princesa je v znak hvaležnosti vsak dan na plaži igrala na koto. Ko je to dekle umrlo, je pesek začel oddajati zvok kota, zato so vaščani plažo poimenovali *Kotogahama*.

V času japonskih dni spomina na mrtve *obon* domačini na plaži Kotogahama prikažejo ples *bon odori*, ki velja za nesnovno ljudsko-kulturno izročilo mesta Oda.

Zaradi slikovite morske krajine je plaža tudi lokacija mange *Sundokei* »Peščena kronika« ter posledično prizorišče filma, ki so ga ustvarili po zgledu mange.

GORA SANBE

Vulkansko gorovje Sanbe, ki ga tvori šest vrhov, se nahaja v osrčju prefekture Shimane, najvišji vrh pa dosega višino 1126 metrov NV. Ugodna lega in vulkanski izvor gorovja omogočata celoletno dostopnost kraja. Pozimi so tu odprta smučarska središča, poleti je gorovje primerno za kampiranje in pohodništvo, tekom celega leta pa lahko obiskovalci uživajo v japonskih termah *onsen*, ki blagodejno vplivajo na telo. Gora Sanbe je del Nacionalnega parka *Daisen-Ok*, ki se razteza čez prefekture Shimane, Okayama in Tottori. Področje je bogato z ostanki mitološkega in kulturnega izročila. Nekoč so iz gore Sanbe pridobivali srebro, ki ga je Japonska izvažala tudi v tujino. Lokalna zanimivost je, da domačini vsako leto konec meseca marca kontrolirano požgejo travnike gore Sanbe, da bi preprečili poletne travniške požare.

OBMORSKI PARK IWAMI

Na jugozahodu prefekture Shimane so zgradili 5,5 kilometrov dolg *Obmorski park Iwami*, kjer je mogoče najti čudovite bele peščene plaže obdane z avtohtonimi japonskimi črnimi borovci, urejeno infrastrukturo za obiskovalce in urejenim prostorom za kampiranje. Plaža je primerna za kopanje in različne vodne športe, kot so surfanje, potapljanje, plavanje, športe na mivki itd., v bližini pa so zgradili celo akvarij. Nedaleč o parka, na južni obali, se nahajajo razgibana obala rta Iwami Tatamigura, peščena plaža Kokufu ter več skritih zalivov in jam.

TURIZEM

SVETIŠČE IZUMO TAISHA

Izumo Taisha je po statusu drugo najpomembnejše šintoistično svetišče na Japonskem, takoj za Ise Jingū. Leži na obali Japonskega morja, v prefekturi Shimane, v mestu Izumo, ki ima prav posebno vrednost za japonsko zgodovino. Izumo Taisha velja za najstarejše svetišče na Japonskem in čeprav ostaja točna letnica nastanka neznanka, je omenjeno že v kronikah iz začetka 8. stoletja. Svetišče je posvečeno božanstvu *Ōkuninushi no ōkami*, ki velja za vladarja kraja Izumo in ustvarjalca Japonske, ščiti pa dobre odnose in poroke. Zaradi izredne mitološke pomembnosti svetišča, velja, da se prav tu vsako leto v mesecu novembru zberejo in pokramljajo vsa japonska šintoistična božanstva oziroma *kamiji*. Na vzhodni strani svetišča se nahaja Muzej antičnega Izuma, kjer je mogoče izvedeti več o tej zgodovinsko pomembni regiji.

TEMPELJ GAKUEN-JI

Gakuen-ji, ki leži visoko v gorah Kitayama severno od velikega svetišča Izumo Taisha, je bil stoletja največji tempelj v provinci Izumo. Ustanovljen je bil v 6. stoletju kot glavno središče za gorsko asketsko usposabljanje. Večine zgradb, ki so se nekoč razprostirale po strmih pobočjih, zdaj več ni, ohranilo pa se je vzdušje tistega časa. Najbolj znana osebnost, povezana z Gakuenijem je bil Benkei, močan bojevniški menih, znan kot Yoshitsunejev spremljevalec in pogosto primerjan z Malim Johnom, spremljevalcem Robina Hooda. Po pripovedih se je v templju asketsko izobraževal in tam preživel veliko časa. V ta namen v templju Gakuen-ji vsako leto oktobra poteka Festival Benkei v spomin na njegovo potovanje iz 100 kilometrov oddaljenega templja Daisenji na gori Daisen v Tottoriju. Prepovedujejo tudi, da je od tu do Gakuenjija prinesel težak tempeljski zvon.

Letni Festival jesenskega listja, ko se okolica templja kopa v škrlatnih jesenskih barvah, pritegne veliko število vernikov iz prefekture in zunaj nje. Obiskati pa je vredno tudi veliko drugih bližnjih lokacij, vključno s slapom, budističnimi kipi, slikami in kaligrafskimi deli. Čeprav je današnji Gakuen-ji precej manjši, kot tisti iz časa Benkeija, in še vedno težko dostopen, je vreden obiska.

TEMPELJ GESSHO-JI

Tempelj Gessho-ji ali »tempelj mesečine« je družinski tempelj klana Matsudaira, fevdalnih gospodov domene Matsue iz obdobja Edo. V templju se nahajajo grobovi od prve do devete generacije teh gospodov, zato velja tudi za pomembno nacionalno zgodovinsko lokacijo. Gessho-ji je med ljudmi poznan kot tempelj zgodovine in vere. V notranjosti najdemo ogromno relikvij in artefaktov, kot je *Karamon*, vrata v kitajskem slogu, ki naj bi jih izdelal slavn obrtnik Jodei Kobayashi, velika skulptura želve, predstavljena v spisih Lafcadio Hearn, in čajnica, ki jo je uporabljal Matsudaira Fumai, sedmi fevdalni gospod, znan tudi kot čajni mojster. Od sredine junija do sredine julija v templju cvetijo tudi čudovite hortenzije. Veliko ljudi prihaja, da bi uživali v cvetju v tihem, spokojnem in zgodovinskem vzdušju.

GRAD MATSUE

Grad Matsue je eden od 12 izvirnih gradov na Japonskem, kar pomeni, da se je njegov glavni stolp ohranil v izvirni obliki vse do danes. Vzdržal je požare, potrese in protifevdalna rušenja gradov v obdobju Meiji. Zgrajen je bil leta 1611 po naročilu fevdalnega gospodarja Yoshiharuja Horioja, ki je bil tudi ustanovitelj mesta Matsue, leta 2015 pa je bil razglašen kot Nacionalni zaklad Japonske. Imenujejo ga tudi »črni grad« zaradi njegove temno obarvane, preproste zunanosti. Temna barva lesa je posledica barvila iz nezrelega kakija, maceriranega 5 let. Prav tako ga zaradi svojevrstne oblike strehe, katere konci segajo navzgor in spominjajo na obliko ptičjih kril, imenujejo tudi »grad ptice prosenke«. Obdaja ga šestnajst hektarjev velik gozdnati park, kjer najdemo več šintoističnih svetišč. Obisk gradu s parkom obiskovalce ovije v zgodovinsko, a živahno okolje.

ZGODOVINSKI MUZEJ MATSUE

Zgodovinski muzej Matsue se nahaja vzhodno od gradu Matsue in je znan kot »muzej s pogledom na grad«. Zgrajen je bil marca 2011 ob 400. obletnici izgradnje gradu Matsue. Muzej, zasnovan kot samurajska rezidenca, ponuja poglobljen pogled v zgodovino in kulturo gradu Matsue. Ena izmed stalnih zbirk vsebuje talismane, ki so jim nadeli status nacionalnega zaklada in prikazujejo leto zaključka gradnje gradu Matsue. Znotraj muzeja je kavarna v japonskem slogu, ki nudi pogled na japonski vrt, obiskovalci pa lahko uživajo v okusu zelenega čaja, ki ga spremljajo originalne slaščice *wagashi*.

KOUNKAKU

Kounkaku je čudovita zgradba v zahodnjaškem stilu, ki se nahaja tik ob gradu. Zgrajena je bila leta 1903 z namenom, da bi v njej gostili japonskega cesarja, zato je bilo okoli dvonadstropne rezidence nameščenega veliko umetelnega okrasja in skulptur. Na žalost cesarja v njej niso gostili, je pa leta 1907 v njej bival prestolonaslednik Yoshihito, ki je pozneje postal cesar Taishō. Z leti se je vloga rezidence precej spreminjala. Uporabljali so jo kot uradno prizorišče za razstave in sprejem uglednih gostov v mestu Matsue. Med leti 1973 in 2011 je služila kot Ljudski muzej Matsue, od leta 2015 naprej pa je Kounkaku odprta za javnost v turistične namene, zaradi posebnosti same zgradbe, ki ima iz drugega nadstropja tudi čudovit pogled na samo mesto. Prefektura Shimane je zgradbi leta 1968 dodelila status materialne kulturne dobrine, zato se jo splača dodati kot postanek, ob obisku gradu Matsue.

MUZEJ UMETNOSTI ADACHI

Sporočati harmonizirano lepoto japonskih slik in vrtov je cilj in želja Muzeja umetnosti Adachi, ki je najbolj znan po eni največjih zbirk moderne in sodobne japonske umetnosti. Ustanovil ga je lokalni poslovnež Adachi Zenko leta 1970 v upanju, da bo ogled vrtov in umetniških del skupaj povečal spoštovanje in zanimanje ljudi za japonsko umetnost.

Od leta 2003 je revija »Journal of Japanese Gardening« vsako leto 165 000 kvadratnih metrov velik vrt muzeja razglasila za najboljši vrt na Japonskem. Obiskati ga je mogoče kadarkoli v letu in si ogledati spremembo rastja glede na sezono. V sam vrt sice ni mogoče vstopiti, si ga je pa mogoče ogledati iz muzejske stavbe. Zbirka muzeja vključuje številne mojstrovine velikega japonskega slikarja Yokoyame Taikana ter keramiko, Michelinov zeleni vodič po Japonski pa mu je namenil tri zvezdice.

RUDNIK SREBRA IWAMI GINZAN

Iwami Ginzan je rudnik srebra v gorah mesta Oda v prefekturi Shimane. Najpomembnejši rudnik srebra v zgodovini Japonske se je odprl v začetku 16. stoletja in je deloval skoraj 400 let. Nahaja se v gorovju, prepletenim z globokimi rečnimi dolinami, v katerem lahko najdemo arheološke ostanke velikih rudnikov, talilnic in rafinerij ter rudarskih naselij med 16. in 20. stoletjem. V dobi raziskovanja je bil Evropejcem znan kot »rudnik srebra« in je bil na svojem vrhuncu odgovoren za večino proizvodnje srebra na Japonskem, ki je prav tako predstavljala eno tretjino svetovne proizvodnje. Leta 2007 so ga uvrstili na UNESCOV seznam svetovne dediščine kot prvi tovrstni rudnik v Aziji. Priznan je bil predvsem zaradi mirnega sobivanja z naravo. V okolišju se nahaja tudi mesto z naravnimi vrelci onsen Yunotsu in bližnja pristaniška mesta, ki ponujajo na ogled različne zanimivosti, kot so na primer privezni kamni Okidomari.

FESTIVALI

FESTIVAL LOKOSTRELSTVA YABUSAME

Yabusame je tradicionalni festival lokostrelstva na konjih, ki poteka v svetišču Washibara-hachimangu, zgrajenem v dolgem obdobju blaginje domene Tsuwanu, v Tsuwanu, majhnem grajskem mestu v zahodnem delu prefekture Shimane. Festival poteka prvo nedeljo v aprilu in je ločen na dopoldanski in popoldanski del. Lokostrelci na konjih jezdijo po 250 metrov dolgi progi, imenovani »baba«, ki je najstarejša namensko zgrajena proga za lokostrelstvo na konjih, medtem ko streljajo na tri tarče in vzdikajo »in!-yo!«. Ob progi je posajenih več kot 100 češenj sakura, ki dajejo čudovito belo ozadje festivalu, ko aprila zacvetijo. Lokostrelci so oblečeni v lovsko oblačila iz obdobja Kamakura (1185–1333). Osrednji del festivala je šintoistični ritual, del festivala pa so tudi gledališke zgodbe Kagura, razne predstave, dražba uspešno zadetih tarč in stojnice s hrano.

PLES SAGIMAI V TSUWANU

Sagimai ali ples čapelj izvira iz festivala Gion v Kjotu, v Tsuwanu pa je prišel leta 1542 s klanom Yoshimi, kjer ga ohranjajo še danes in velja za najpomembnejši festival v mestu. Vselej se odvija 20. in 27. julija, udeležijo pa se ga veliko meščanov, nekatere trgovine se zaprejo predčasno in celo šola se zapre zgodaj popoldne, če je festival med tednom. Medtem, ko bi festival zlahka premaknili na konec tedna, so domačini ponosni, da so z ohranjanjem datuma obred ohranili takšen, kot je bil. Festival se začne okoli 15. ure v svetišču Yasaka, kjer živi božanstvo. Obredni ples se izvaja na desetih lokacijah v mestu, začenši pri svetišču, vse do kraja, kjer je nekoč stala palača (zdaj srednja šola Tsuwanu) in naprej do nekdanjega trgovskega središča. Končni cilj je Otabisho, začasno počivališče božanstva. En teden pozneje, 27. julija, se božanstvo vrne v svoje svetišče po isti poti.

PLES OBON V TSUWANU

Obon v Tsuwanu, znan tudi kar kot Tsuwano ples, velja za edinstvenega, saj ima več kot 400 let staro in zelo zanimivo zgodovino. Pravijo, da je klan Kamei izvedel prvi ples Tsuwano, ko je leta 1617 tja prispel novi grajski gospodar. Izvor plesa in edinstvenih kostumov s črno kapuco *kurozukin*, ki pokriva obraz, sega še dlje. Preden je klan Kamei prišel v Tsuwano, so vladali delu današnje prefektуре Tottori. Nekoč je klan poskušal zavzeti grad, ki se je izkazal za posebej močnega, in potrebno je bilo razviti novo strategijo. Gospodar je ukazal svojim možem naj se oblečejo v edinstveno plesno nošo v kateri so kar štiri leta enkrat ali dvakrat na leto plesali v vasi pod gradom. Peto leto je svojim vojakom ukazal, naj se odenejo v polno samurajsko opravo, pripravljeni na boj, nato pa si čez oblečejo plesni kostum. Na rokave so celo pritrdili majhne zvončke, da bi skrili rožljanje oklepa. Grajski čuvaji so se nič hudega sluteč odpravili v vas, da bi sodelovali pri plesu. Po kratkem boju so pobegnili iz vasi in klan Kamei je končno lahko zavzel grad. Da bi proslavili to zmago, vsako leto plešejo v kostumu, ki pokriva večino obraza.

FESTIVAL KOZMEJ V CVETLIČNI DOLINI HIGASHI SANBIN

Vsako leto oktobra je cvetlična dolina Higashi Sanbin v prefekturi Shimane napolnjena s približno 600 000 pisanimi kozmejinimi cvetovi, ki pokrivajo približno 10 hektarjev površine. Festival veličastnega cvetenja vsako leto poteka drugo nedeljo v oktobru, ko so rože običajno videti najlepše. Ker so po vsej cvetlični dolini posajene različne sorte kozmej, pa lahko dolino obiščete tudi prej ali pozneje v mesecu in še vedno se boste lahko naužili pisane lepote.

OSTRBNOST

KAKIMOTO NO HITOMARO

Kakimoto no Hitomaro je živel v obdobju Asuka (538–710) in velja za pesnika, ki so ga Japonci častili že od nekdaj, ter je prepoznan kot prva velika japonska literarna osebnost. Med njegovimi ohranjenimi deli so pesmi v dveh glavnih japonskih pesniških oblikah njegovega časa - *tanka* in *chōka*. Verjetno je napisal tudi kakšno *sedōko*, ki je sestavljena iz dveh trivrstičnih verzov z zlogi 5, 7, 7. Vse pesmi, za katere velja, da je njihov nesporni avtor Hitomaro (61 pesmi *tanka* in 16 pesmi *chōka*), kot tudi veliko število drugih, ki mu jih pripisujejo, je mogoče najti v Man'yōshūju »Zbirki deset tisoč listov«, ki je prva in največja japonska antologija domače poezije. Te pesmi so skupaj z opombami urednikov glavni vir informacij o njegovem življenju, o katerem je zelo malo znanega.

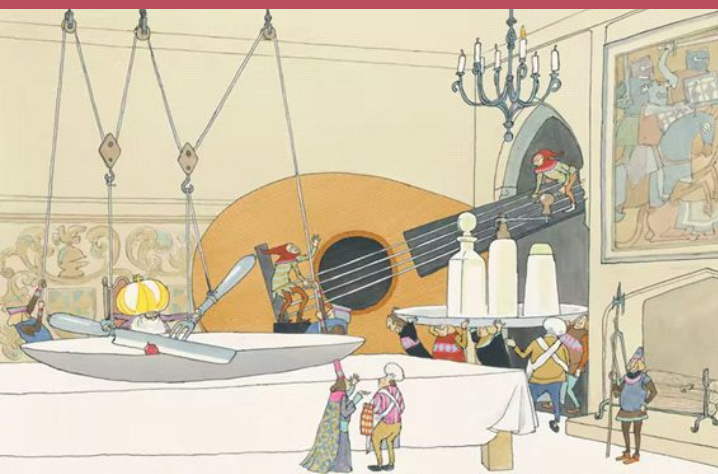
IZUMO NO OKUNI

Izumo no Okuni je bila japonska svečenica, za katero domnevajo, da je izumila gledališko umetniško obliko kabuki. O njenem življenju je znanih le malo konkretnih podrobnosti. Rojena naj bi bila v bližini province Izumo leta 1578 ter več let delala kot svečenica *miko* v svetišču Izumo-taisha, od koder so jo poslali v Kjoto, da bi tam s svetim plesom in pesmimi zbiral prispevke za svetišče. Tam je pridobila priljubljenost z dramatiziranimi plesnimi predstavami. Svoj novi umetniški slog gledališča *kabuki* ali »umetnost petja in plesa« naj bi začela izvajati v suhi strugi reke Kamo v Kjotu okoli leta 1603. Sčasoma so jo poklicali naj se vrne v svetišče, klic pa je prezrla, čeprav naj bi jim še naprej pošiljala denar. Njena skupina je hitro postala izjemno priljubljena, izvajalke pa so bile pogosto ženske nižjega rodu, ki jih je Okuni najela kot igralke. Okuni je s svojo skupino izvajala kabuki do upokojitve in izginotja nekje okoli leta 1610, umrla pa naj bi okoli leta 1613. Poleg tega, da je ustanovila kabuki, je Izumo no Okuni prispevala k japonskemu gledališču kot celoti. Uvedla naj bi predhodnico *hanamichija* »poti rož« oz. steze, ki vodi od zadnjega dela gledališča in se nadaljuje med občinstvom in odrom in so jo kasneje vključili v več drugih japonskih gledaliških umetnosti. Prav tako je vplivala tudi na sodobno glasbeno gledališče.

MORI ŌGAI

Generalpodpolkovnik Mori Rintarō, znan pod vzdevkom Mori Ōgai, se je rodil 17. februarja 1862 v Tsuwanu. Bil je generalni častnik japonske vojske, prevajalec, romanopisec, pesnik in oče slavne pisateljice Mari Mori. Leta 1872, po obnovi Meiji in ukinitvi domen, se je družina Mori preselila v Tokio. Mori se je učil nemščine, ki je bil takrat glavni jezik za študij medicine. Že zelo mlad je pridobil zdravniško licenco - diplomiral je leta 1881 pri 19 letih. Nato se je vpisal v japonsko cesarsko vojsko kot zdravstveni častnik, da bi se specializiral za vojaško medicino in higieno. Vojska ga je poslala na študij v Nemčijo in v tem času se je začel zanimati tudi za evropsko književnost ter japonski javnosti predstavil prevedena nemška literarna dela. Kot avtor velja za enega vodilnih piscev obdobja Meiji in prav tako za prvega, ki je uspešno izrazil umetnost zahodne poezije v japonščini. Napisal je veliko del in ustvaril številne stile. Na Japonskem je uvedel moderno literarno kritiko, ki je temeljila na teorijah Karla von Hartmanna, štejejo pa ga tudi za pionirja sodobne biografske literature. Roman Divje gosi »Gan« (1911–1913) velja za njegovo glavno delo. Po smrti leta 1922 je bil označen za enega vodilnih pisateljev, ki so modernizirali japonsko literaturo.

MITSUMASA ANNO

Mitsumasa Anno, slikar, znan po svojih fantazijskih slikanicah in fantastičnih krajinskih slikah, se je rodil 20. marca 1926 v Tsuwanu, v prefekturi Shimane. V srednji šoli se je zanimal za umetnost, risanje in literarna dela Hermana Hesseja. Po Drugi svetovni vojni je diplomiral na učiteljski fakulteti v Yamaguchiju in deset let poučeval matematiko v osnovni šoli. Nato je svoje življenje preusmeril v ilustracijo otroških slikanic. Leta 1984 je prejel nagrado Hansa Christiana Andersena, ki velja za najvišje priznanje ilustratorjev knjig za otroke, leta 2012 pa je prejel tudi priznanje za zasluge v kulturi. Umrli je 24. decembra 2020, star 94 let.

KEI NISHIKORI

Profesionalni teniški igralec Kei Nishikori se je rodil leta 1989 v mestu Matsue, v prefekturi Shimane. Je drugi japonski igralec, ki je bil uvrščen med najboljših 5 med posamezniki, in edini, ki mu je to uspelo v odprti dobi tenisa. Nishikori je marca 2015 prvič dosegel svojo najvišjo uvrstitev v karieri in postal št. 4 na svetu med posamezniki. Poleg tega je Nishikori premagal Rafaela Nadala in osvojil bronasto medaljo na poletnih olimpijskih igrah 2016, s čimer je Japonski prinesel prvo olimpijsko teniško medaljo po 96 letih. V svoji dosedANJI karieri si je priigral 12 naslovov.

GOŠPODARSTVO

Prefektura Shimane je oddaljena od osrednjega dela glavnega japonskega otoka Honshū, kar je povzročilo nekoliko bolj počasen razvoj kulture in industrije. V preteklosti so bile v ospredju industrije tatara železarstva, ki je poseben japonski proces kaljenja železa, rudarjenje živega srebra in oglarstvo, katerih obseg se je danes izrazito skrčil. V izogib odseljevanju so zato v ruralna območja začeli vabiti manjše ekološke tovarne. Ne glede na to, sta dobro razviti panogi gozdarstva in živinoreje, po celi prefekturi pa najdemo tudi plantaže riža (80 % obdelovalnih površin). Masuda, največje mesto prefekture glede na površino, je trgovsko središče v centru kmetijske regije, ki ga zaznamujejo proizvodnja tatamijev, svile in gradbenega lesa ter oglja. Sicer pa v prefekturi Shimane največ ljudi zaposluje industrija prodaje na drobno, ki ji sledi proizvodnja. Med podjetji s sedežem v prefekturi sta trgovska veriga Mishimaya in trgovina s strojno opremo Juntendo. Nekatera mesta, med njimi Hamada in glavno mesto Matsue, so posebej znana po proizvodnji »ribjih tortic« *kamaboko*.

KMETIJSKA MEHANIZACIJA MITSUBISHI MAHINDRA

V prefekturi Shimane ima sedež tudi podjetje Kmetijska mehanizacija Mitsubishi Mahindra, ki se ukvarja s proizvodnjo traktorjev, kombajnov, mini kultivatorjev, presejevalnikov riža in kmetijske infrastrukture, kot so tople grede, hlevi za živino ali sortirnice sadja in zelenjave. Podjetje, ki je del Skupine Mitsubishi, zasleduje učinkovitost, varnost in obstojnost izdelkov. Leta 2017 so na trgu predstavili nov dizajn žarometov njihovih traktorjev, ki ga navdihujejo orlove oči, s čimer izražajo koncept moči in ponosa.

IZOBRAŽEVANJE

UNIVERZA SHIMANE

Univerza Shimane, poznana tudi pod nadimkom *Shima-dai*, je japonska državna univerza, ki je bila sicer uradno ustanovljena leta 1949, njene korenine pa segajo v pozno 19. stoletje. Je multidisciplinarna univerza s fakultetami za pravo in literaturo, izobraževanje, medicino, naravoslovje in tehniko ter znanosti o življenju in okolju. Univerza omogoča podiplomski študij za humanistične in družbene vede, izobraževanje, medicinske raziskave, znanost in tehniko, znanost o življenju in okolju ter pravo. Shima-dai ima približno 6000 študentov (vključno z več kot 750 podiplomskimi in doktorskimi študenti), več kot 750 akademskega osebja in več kot 400 podpornega osebja. Bila je prva javna univerza na Japonskem, ki je ustanovila interdisciplinarni oddelek, ki združuje naravoslovje in tehniko. Njen moto je »Univerza Shimane — raste z ljudmi in z regijo« (人とともに、地域とともに、島根大学).

PREFEKTURNA UNIVERZA SHIMANE

Prefekturna univerza Shimane je leta 2007 postala javno univerzitetno združenje z integracijo Prefekturne univerze Hamada, Nižje univerze za ženske Matsue Shimane in Šole za višjo zdravstveno nego Izumo. Kampus je razdeljen na tri dele, kot so bili ob začetni formaciji – Hamada, Matsue in Izumo. V Hamadi se nahajajo Fakulteta za mednarodne odnose, Fakulteta za regionalno politiko, Fakulteta za politični management, Podiplomski študij za razvojne študije severovzhodne Azije, v Izumu Fakulteta za zdravstveno nego in prehrano, Visoka šola za zdravstveno nego ter Oddelek za babištvo, v Matsueju pa Fakulteta za humanistične in družbene vede ter Nižji kolidž z oddelkom za varstvo otrok in oddelkom za umetnost in znanost.

KULINARIKA

VINSKA KLET SHIMANE

Vinska klet Shimane je priljubljena lokacija, kjer lahko obiskovalci sproščeno uživajo v ogledu kleti, v njeni bližini pa se nahaja tudi pomembno svetišče Izumo Taisha. Streha v barvi opeke je simbol vinske kleti, še posebej pa padejo v oči stavbe z belimi stenami v južnoevropskem stilu. Obiskovalcem je omogočen brezplačen ogled obrata za pridelavo vina ter brezplačna degustacija vin Shimane v Bacchusu, hiši za degustacijo in prodajo. Bacchus prodaja tudi lokalne specialitete iz prefekture, ki se dobro podajo k vinu. V Chateau Misen, hiši za peko na žaru, se obiskovalci lahko razvajajo z žar jedmi, še posebej pa priporočajo govedino *Shimane wagyu*, ob spremljavi vina Shimane. V Chardonnayu, bistroju in kavarni, ter v Une Berge pa se lahko sprostite na zunanji terasi kavarne, medtem ko uživate ob kavi ali sladoledu *kyoho* z okusom grozdja.

ZVITEK GENJI

Sladica genji-maki je lokalna specialiteta z nekaj stoletno zgodovino. Legenda pravi, da je zvitek, polnjen s fižolovo pasto, poimenovala daimyōjeva žena proti koncu obdobja Edo (1600–1868). Med številnimi slaščicami, ki jih je na domovanje gospode v Tsuwanu prinesel bogat trgovec, da bi jo potolažil, saj se je iz živahnega Eda morala preseliti na podeželje, je bil gospe najbolj všeč preprost zvitek - biskvit, polnjen s pasto iz sladkega rdečega fižola. Ko jo je trgovec prosil, naj torto poimenuje, je rekla, da jo zaradi vijolične paste spominja na pesem iz romana *Genji monogatari*, znane starodavne japonske zgodbe. Trgovec je bil presenečen, ko je izvedel, da mlada dama pozna starodavne zgodbe, zato se je odločil, da torto poimenuje *Genji-maki* oz. »zvitek Genji«.

PIVNICA MATSUE HORIKAWA

Lokalna pivnica Matsue Horikawa ponuja obsežen izbor lokalnih specialitet iz regije San-in ter seveda lastno točeno pivo. Pivnica, oziroma pivska dvorana, nudi nakupovanje lokalnih znamenitosti, pri pivskem pultu pa lahko poskusite pet vrst piva. V drugem nadstropju pivnice lahko uživate v jedeh, pripravljenih iz pretežno lokalnih sestavin, ki se ujemajo s sveže varjenim lokalnim pivom. Restavracija *Shimane Furusato Ryoriten*, ki se zavzema za uporabo lokalnih sestavin, ponuja raznolik meni, ki vključuje tudi govedino *Shimane wagyu* na žaru in rezance *Izumo soba*.

IZUMO SOBA

Če bi morali imenovati lokalno gurmansko jed, ki je zaščitni znak prefekture Shimane, bi morali izbrati ajdove rezance *soba*. *Izumo soba*, vrsta, ki jo jedo v vzhodnem delu prefekture, je znana kot ena izmed treh najboljših vrst rezancev *soba* v vsej državi. Ker ajdova zrna zmeljejo skupaj z lupinami, so rezanci *Izumo soba* temnejše barve kot tisti, proizvedeni v drugih prefekturah. Od ostalih jih ločuje tudi njihova značilna aroma. Običajno jih postrežejo v trinadstropnih okroglih skledah, lakiranih z živo rdečo barvo, ki se imenujejo *wariko*. Ajda vsebuje polifenol, imenovan rutin, ki je znan kot antioksidant, zato je priporočljiv način uživanja tudi *kama-age soba*, pri katerem so rezanci postreženi v skledi skupaj z juho, v kateri so se kuhali. Predvsem v hladnejših letnih časih vas bo obrok *kama-age sobe* prijetno pogrel.

TRADICIONALNE JAPONSKE SLAŠČICE MATSUE

Ko govorimo o tradicionalnih japonskih slaščicah, imenovanih *wagashi*, velja Matsue za eno od treh glavnih središč na Japonskem ter nudi nekaj najbolj poznanih in priljubljenih - *yamakawa*, *wakakusa* in *natane no sato*. Nato so tukaj še *yakumo ogura*, *kuro ogura*, *michishiba*, pa *gyoretsu* in *yubeshi*, ki jih je zabavno pokusiti in primerjati. Ker so slaščice Matsue zasnovane za uživanje z zelenim čajem *matcha*, so v mnogih primerih zelo sladkega okusa, vendar pa je bila zaradi spreminjajočih se okusov potrošnikov v zadnjem času ta sladkost omiljena. Matsue je tudi dom številnim dolgoletnim prodajalnam, presenetljivo pa je, da vsaka od teh še naprej ohranja svojo edinstveno identiteto, brez vpliva zahodnih slaščičarskih trendov, ter še naprej razvija nove slaščičarske izdelke. Tradicionalne japonske slaščice matsue so med turisti priljubljene kot spominki.

Uredniški odbor Sanja Paradiž, Darja Hrvatin, Sara Naraglav, Reiko Sugiura, Andraž Lipovac, Sayaka Yamashita, Mitsuhiro Sugita
Oblikovanje Sanja Paradiž

Uporabljene fotografije niso last Veleposlaništva Japonske v Sloveniji.
Ta izvod in arhiv najdete na spletni strani: https://www.si.emb-japan.go.jp/itpr_si/Zivljenje_na_Japonskem.html